

Politiken modtog i går

46 læserbreve og debatindlæg

3 læserbreve og debatindlæg handlede om WikiLeaks

Ikke mere 'dem' og 'os' i København

INTEGRATION I KØBENHAVN

KLAUS BONDAM M.F.L.
BESKÆFTIGELSE- OG INTEGRATIONSBERGEMESTER (R)

REGERINGENS dagsorden på integrationsområdet har længe bestået af forskellige lister over, hvem der er gode nok til at være danskere.

Siden 2001 har etniske minoriteter i Danmark være udsat for mistænkeliggørelse og den massive usikkerhed, det giver at være udsat for konstante regelstramninger.

REGERINGEN HAR gjort alt, hvad der stod i dens magt, for at det skulle være svært at være dansker.

I København kunne vi ikke drømme om at falde til den skingre tone, som regeringen går i front med – det fremmer ikke inklusion, for nu at sige det mildt. Det skal derfor være nemt at være københavnere, og alle skal have mulighed for at føle sig hjemme i København.

Det er grundtonen i Københavns nye politik 'Bland dig i byen. Medborgerskab og inklusion', som blev vedtaget i Borgerrepræsentationen

16.12. En bærende idé er, at flere skal mødes på tværs.

Inklusionspolitikken er københavnernes politik. I den tid, vi har arbejdet med politikken, har vi fået et entydigt signal: Københavnerne uanset baggrund er optaget af måden, vi taler om og til hinanden på. De vil hellere tale om inklusion end integration.

VI KØBENHAVNERE taler 91 sprog og er født i 162 lande. Vi københavnerne er forskellige og kan heldigvis godt finde ud af at være forskellige sammen.

Men forskelligheden kommer under pres, når København splittes op i sorte og hvide boligområder, skoler og arbejdspladser, når 30 procent af Københavns etniske minoriteter lever i fattigdom, og når 23 procent af Københavns etniske minoriteter oplever diskrimination.

Københavnerne, især de unge, er optagede af at bekæmpe den diskrimination.

Det er ikke acceptabelt, at nogle mennesker står uden for på grund af etnicitet, social arv, økonomi, religion, seksualitet m.v. Derfor skal vi alle give en hånd med. Det er ikke kun de offentlige instanser, der har en rolle.

DET KRÆVER, at den enkelte københavnere tager et medansvar for udviklingen i København. Det gælder også os politikere, der f.eks. kan og bør bidrage med at nedbryde fordomme om etniske minoriteter.

Med den ny inklusionspolitik sender vi et stærkt politisk signal om, at man er velkommen i København. Her behandler vi hinanden med respekt – her er forskellighed, nye kulturer og nye sprog noget, der gør byen bedre og mere spændende. Med den nye politik viser vi en helt anden vej end regeringens lukkede og diskrimination. Inklusion handler om lige rettigheder, lige muligheder og om at byde nye københavnerne velkommen.

Indlægget er skrevet sammen med: Ikram Sarwar BR (S), Neil Stenbæk Bloem BR (SF) og Signe Færch (Ø), medlemmer af beskæftigelses- og integrationsudvalget i København

Voldtægt er næsten straffrit

Kun én ud af 30 voldtægter får et retsligt efterspil i Danmark, som har fået international påtale for at krænke kvinders menneskerettigheder

OVERGREB MOD KVINDER

GRETELISE HOLM
JOURNALIST OG FORFATTER

FOR NYLIG foreslog Peter Skaarup fra Dansk Folkeparti, at udlændinge skulle have smidt noget kvindelig nøgenhed i synet, når de flyttede til Danmark. For ligesom at lære om den frisindede danske kultur.

Han kunne også have foreslået, at udlændingene skulle se billeder af voldtægt, for den danske kultur er kendetegnet ved, at voldtægt i praksis er næsten straffrit.

Sådan har det været længe, og den danske stat har fået international påtale for ikke at beskytte sine kvindelige borgere bedre.

AMNESTY INTERNATIONAL henvendte sig således allerede for tre år siden til den danske regering med anklagen: Danmark krænker menneskerettighederne, fordi der ikke sker nogen effektiv retsforfølgelse af voldtægtsmænd.

»Kvinder, som udsættes for seksuelle overgreb i Danmark, må opleve, at der kun er en ganske lille sandsynlighed for, at deres sag kommer for en domstol, skrev Amnesty International og fortsatte: »Det er et brud på menneskerettighederne, når staten forsømmer sin pligt til at vise rettidig omhu og beskytte kvinder mod seksuelle overgreb, efterforske forbrydelser og retsforfølge formodede gerningsmænd. Ofre for seksuelle overgreb har krav på effektiv retsbeskyttelse, en retfærdig rettergang og oprejsning.»

BAGGRUNDEN FOR organisationens henvendelse til justitsministeren i 2007 var det forhold, at kun en femtedel af de cirka 500 årlige voldtægtsanmeldelser, som politiet dengang modtog, endte med, at sagerne overhovedet kom for retten.

200 sager forblev uopklarede, mens andre 200 sager aldrig nåede længere end til anklagemyndighedens bord, hvor sagerne blev opgivet, fordi anklagemyndigheden skønnede, at der ikke var tilstrækkeligt bevis mod den mand, som var sigtet for voldtægt.

Når man dertil lagde mørketallet – ikke anmeldte voldtægter – som blev vurderet til at være på mindst et par tusinde, var det altså kun en meget, meget lille del af det samlede antal voldtægter i Danmark, som endte i retten.

Amnesty International skrev til regeringen: »Her er tale om en særlig kategori af forbrydelser, som nægter begår mod kvinder, og som på grund af den

Tegning: Mette Dreyer

meget restriktive tiltalepraksis i realiteten ofte er straffrit.

Amnesty International foreslog blandt andet, at flere voldtægtsager prøves ved domstolene, og at det bliver mere gennemskueligt, hvad der foregår, og hvilke overvejelser som ligger til grund, når anklagemyndigheden opgiver at retsforfølge de fleste af de mænd, som bliver anmeldt for voldtægt.

Siden Amnestys henvendelse til den danske regering i 2007 er det tilsyneladende kun blevet værre. De nyeste tal og beregninger fra politiet og Danmarks Statistik viser, at kun 1 ud af 30 voldtægter (skønnet mørketal indregnet) fører til retsforfølgelse af en gerningsmand. I alt blev det til 65 voldtægtsager i fjor.

Mørketal er det selvsagt svært at sige noget om, og det er umuligt at reagere på forbrydelser, som ikke kommer til politiets kendskab, men når danske kvinder ikke anmelder voldtægt, er en væsentlig forklaring naturligvis samfundets manglende reaktion på anmeldelserne.

DA POLITIET for nylig bad om henvendelser fra kvinder, der muligvis var blevet voldtaget af den såkaldte Amagermand, henvendte ni kvinder sig med voldtægter, som aldrig tidligere var blevet anmeldt.

»Hvis min egen datter blev voldtaget, ville jeg fraråde hende at anmelde det til politiet«, har den århusianske strafretseksperter Beth Grothe Nielsen udtalt. Der kommer kun sjældent noget ud af en anmeldelse, og i værste fald risikerer offeret at føle sig yderligere yd-

myget af politi- og anklagemyndighed.

Juridisk forklares den restriktive tiltalepraksis i reglen med, at voldtægt er svært at bevise. Der er ingen vidner, og påstand står mod påstand. Dertil kommer, at gerningsmanden skal have haft 'forsæt' til at begå voldtægt.

HVIS MANDEN tror, at der hører vold til almindelig sex, så har han ikke haft forsæt til at begå voldtægt og har altså ikke begået nogen forbrydelse. Endelig nævnes det også tit, at der forekommer falske voldtægtsanmeldelser.

Det er rigtigt, men der forekommer også falske tyveri- og forsikringsanmeldelser (forsikringssvindel), uden at man af den grund mistænkeliggør alle bestjålne eller opgiver at retsforfølge tyve i almindelighed.

Engang blev voldtægt i Danmark betragtet som 'skade på anden mands ejendom', og voldtægt var dengang meget strafbart. I dag er voldtægt kun

en forbrydelse mod kvinder, og det kan måske være en del af den kulturelle forklaring på, at det i praksis er blevet en næsten straffrit forbrydelse.

En anden kulturel forklaring på voldtægtsynet i Danmark kan være den opfattelse af seksualitet, som er blevet udbredt med visse dele af pornografien, hvor vold og voldtægtslignende situationer hyppigt forekommer, og hvor man kan se og høre voldtægt beskrevet som sex.

At voldtægt opfattes som en slags sex, har jeg erfaret i adskillige diskussioner.

Den, som taler mod voldtægt og forlanger en effektiv retsbeskyttelse af kvinder, risikerer at blive stemplet som snerpet. Så racismedømte Jesper Langballe skulle ikke have sagt, at muslimske mænd voldtager ...

Han skulle i stedet have sagt: »Danske mænd voldtager – og de slipper godt fra det«. Det kunne han have ført sandshedsbevis for.

Vi skal også tænke på de socialt udsatte, når vi planlægger byer, parker og pladser

BYPLANLÆGNING

SIMON MERTNER VIND
BACHELOR I SOCIALVIDENSKAB OG PLAN, BY & PROCES, ROSKILDE UNIVERSITET

DANMARK ER verdensmester i lækkert byliv! Det internationale magasin Monocle kårer København til at være 'most liveable', og selvste Bloomberg, New Yorks borgmester, ønsker at stå på Københavns skuldre.

Men ligesom psykologerne her i verdens lykkeligste land har travlt som aldrig før, så kæmper mange byplanlæggere stadigvæk med at løse gåden: Hvordan kan parker, pladser og gågader rumme socialt udsatte side om side med alle andre typer af brugere?

HVORFOR skal vi overhovedet interessere os for 'de skæve', når vi bygger byer, parker og pladser? Fordi kvaliteten af byliv bliver dårligere for alle parter, hvis vi lader være, viser ny rapport med anbefalinger til bedre byrum.

Erfaringen kommer blandt andet fra Odense Kommunes byplanlæggere, som opsummerer resultaterne af de senere års bypolitik således: »Vi får ikke bedre, tryggere og mere sprudlende byliv, hvis vi prøver at skubbe socialt udsatte ud af

Vi får ikke bedre, tryggere og mere sprudlende byliv, hvis vi prøver at skubbe socialt udsatte ud af byen

byen. Vi kan fjerne lige så mange bænke, vi vil, men det er, som om øldrikkere, hashrygerne og stofbrugere én gang for alle har besluttet sig for at blive i byen.

Da de socialt udsatte i Odense ikke længere havde bænke at sidde på i gågaden, indtog de butikernes kantstene og vindueskarme. Og så kom der for alvor gang i gaden. De udsatte bruger og jager stof og blander piller med stærk alkohol.

De råber, synger, skændes, sover og skider (det gør vi andre sådan set også, men hovedsageligt i privaten bag lukkede døre).

For her er jo rart, her på gågaden. Gågaden er et opholdsrum, en dagligstue og en arbejdsplads. Der er hele tiden noget at kigge på og penge at tjene. Kirkens Korshær ligger lige rundt om hjørnet og tilbyder toiletter, samvær og et gratis måltid mad. 7-eleven sælger guldøl, og der er gyder og baggårde, man kan jukse i. Problemerne opstår dog, når for mange udsatte samler sig i samme område, og i gågaden har butiksejerne og de handlende nået smertegrænsen. Odense Kommune har derfor ændret kursen 180 grader og genplaceringer nu selv samme bænke, som man tidligere troede var problemernes epicenter. Mantraet er, at man hellere vil have hånd i hanke med de udsattes brug og påvirkning af byen end at lade bylivets skæbne være op til tilfældighedens sandsynlige anarki.

DE SOCIALPOLITISKE medarbejdere i kommunen startede derfor et tværfagligt samarbejde med de bygge- og designansvarlige kollegaer, i erkendelse af at udsatteproblematikken er et fælles anliggende.

Og for at sikre en optimal udvælgelse af bænkespots involverede de også ekspertviden fra Kirkens Korshærs socialarbejdere, for at udvælge nye hellesteder, der har lige så høj attraktionsværdi som gågaden: Er her trygt? Er her indkøbsmuligheder? Er her respektafstand i mellem de udsatte og andre brugere? Er her rart at være?

INDTIL VIDERE har arbejdsgruppen fundet to steder i byen, som lever op til ovenstående kriterier, og flere er på vej. Projektet er endnu ikke i samme arbejdsgruppen håber, at den massive og ukontrollerbare situation i gågaden på sigt løses op til glæde for både erhvervsdrivende, gågadebrugere og socialt udsatte.

Kan landets øvrige byplanlæggere så kopiere Odense-modellen og derved få lykkelige park-, plads- og gågadebrugere på tværs af behov og sociale lag? Selv om man ikke kan slå op i en grønspættebog, er der dog bestemt gode råd at hente.

Og disse råd og anbefalinger udgives nu i rapporten 'Byen som dagligstue? – Byfornyelse med plads til socialt udsatte'. Hausenberg, Spektrum Arkitekter og billedkunstner Kenneth A. Ballfelt har udarbejdet rapporten, der udgives af Socialministeriet.

Anbefalingerne er udarbejdet på baggrund af antropologiske og arkitektoniske analyser af seks byrum i Aalborg, Odense og København. Arbejdsgruppen har derudover interviewet de forskellige byrumsbrugere, planlæggere, erhvervsdrivende og personer, der enten er influeret af eller arbejder med de socialt udsatte til daglig. Det er der kommet 17 overordnede anbefalinger ud af.

Anbefalingerne bevæger sig på flere niveauer, og kan som i Odense både handle om overordnede strategier og netværksbaserede indsatser.

I Nørrebroparken i København har kommunen givet øldrikkere deres helt eget og nærmest hemmelige drikkested med toilet og robust møblement. 'Stumpen' ligger gemt bag træer, buske og stakit, men øldrikkere har ikke fået det overleveret uden krav: De har fået udleveret kost og skovl og skal selv deltage i vedligeholdelsen, ligesom der skal være ro kl. 22.

PRAGMATISK SET er zoneopdelingen vellykket: Nørrebroparken rummer i dag i sin helhed så forskellige brugergrupper som børnefamilier, mødregrupper, pushere, solbadere, fodboldspillere, gamle og øldrikkere. Grundlæggende handler det

også om anerkendelse. Anerkendelse af, at der i byen er mange forskellige behov og brugsformer, som kan være afvigende og til tider konfliktende. Men konflikterne kan imødekommes og håndteres.

SAMTAL OG dialog er en af de mest undervurderede, men ikke desto mindre effektive konfliktløsningsredskaber, og rasende konflikter er blevet løst på baggrund af bare ét enkelt møde. Svarere var det ikke i Aalborg, hvor gæster af værested og café ellers var godt træt af at være hinandens naboer.

Det handler grundlæggende om at skabe forståelse for, at udsatte i byerne ikke behøver at være en gene. De kan opleves på mange måder: som nogle gæve gutter, der skaber mangfoldighed i byen; som ofre for samfundets stigende kompleksitet; som forstyrrende element for sprudlende byliv. Men de er her.

Og de vil højst sandsynligt blive ved med at være her. Derfor skal de i langt højere grad indtænkes i fremtidens byer. Forhandl og stil krav til de udsatte, som de gjorde i Nørrebroparken. Skab forståelse for deres situation, samarbejd, og skab netværk med dem og for dem, som i Røddegårdsparken og i Odense. Anarkiet opstår, når vi holder os for øjnene.